

РЕШЕНИЕ

№ 352

гр. Силистра, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на девети май
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Н. Петрова

при участието на секретаря И. М. И.
като разгледа докладваното от Мария Н. Петрова Гражданско дело №
20223420100058 по описа за 2022 година

Ищецът С. Н. Г. твърди, че посредством трудов договор № ..от 20.01.2010 г. той бил назначен в ответната гимназия на длъжността „огняр“. От м. ноември 2010 г. му било възложено устно изпълнението на длъжността „нощен пазач“, а от м. януари 2011 г. – портиер, без между страните да е подписано допълнително споразумение за промяна на характера на работата. В периода от 19.11.2020 г. до 14.11.2021 г. ищецът се намирал в отпуск по болест, а при явяването му на работа на 15.11.2021 г. му била връчена заповед № 85 от 15.11.2021 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение за длъжността „портиер“ на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ поради „закриване на щата“. Ищецът счита, че извършеното спрямо него уволнение е незаконосъобразно, тъй като работодателят прекратил трудовия му договор за длъжност, която не била уговорена помежду им (за „портиер“, а не за „огняр“), не ставало ясно основанията за уволнението, тъй като законът не предвиждал като основание за прекратяване на правоотношението „закриване на щата“, а единствено „закриване на част от предприятието“ или „съкращаване на щата“ и освен това не ставало ясно дали наистина е извършена промяна в утвърденото щатно разписание, кога, как и от кого е извършена тя и налице ли е промяна в утвърдения годишен бюджет за фонд „работна заплата“.

Ищецът също така твърди, че страда от „ишемична болест на сърцето“, поради което се намира под закрилата на чл. 333, ал. 1 КТ, изискващ преди извършване на уволнението му да бъде издадено разрешение от Инспекцията по труда. Счита, че полученото такова в конкретния случай не било валидно, тъй като инспекцията не била обсъдила мнението на ТЕЛК за нецелесъобразност на уволнението, дала разрешение за освобождаване от длъжност

„портиер“, а не „огняр“ и по несъществуващо искане „съкращаване в щата“. Счита също така, че по силата на чл.10 КТД във вр. чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ работодателят е следвало да изиска и съгласие за уволнението от синдикалната организация, което в конкретния случай не било сторено.

Поради изложените причини ищецът моли съда да отмени уволнението му като незаконно и да го възстанови на заеманата преди уволнението длъжност „огняр“, алтернативно „портиер“, да осъди ответника да му заплати обезщетение за оставането му без работа на база БТВ в размер на 835,36 лв., да му заплати сумата от 155 лв., представляваща стойността на непредоставено и незаплатено кафе съгласно чл. 285 КТ и Наредба № 11 от 21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и добавки към нея – тонизиращи и ободряващи напитки при нощна смяна по смисъла на чл. 140а КТ (която сума е формирана на база 8 лв. месечно за 24 месеца – от м. ноември 2018 г. до м. ноември 2021 г.), както и сумата от 340 лв., представляваща средства за дрехи за 2020 г., полагащи му се на основание чл. 284 КТ и чл. 49 КТД. В случай че исковите за отмяна на уволнението му, възстановяване на работа и заплащане на обезщетение за оставането му без работа бъдат отхвърлени, ищецът моли съда да осъди работодателя да му заплати обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ за още един месец в размер на 835,36 лв., както и полагащите му се суми за кафе и за дрехи.

В предоставения от закона срок ответникът ПЗГ „Д.“ депозира писмен отговор, чрез който заявява, че предявените искове са неоснователни, поради което моли съда да ги остави без уважение. Твърди, че промяната на длъжността на ищеца е уговорена писмено между страните и че е налице заповед за закриване на всички 4 щатни бройки за длъжността „портиер“ в гимназията, като освен това изразява становище, че основанието за уволнението е ясно изложено в заповедта за уволнение, тъй като терминът „закриване“ на щата бил синоним на „съкращаване“. Не споделя становището на ищеца, че разрешението на Инспекцията по труда страда от пороци и счита, че тя не е длъжна да се съобрази с мнението на ТЕЛК или да обсъжда същото; изразява становище, че не е налице и нарушение на чл. 10 от КТД. Твърди също така, че ищецът е посочил неправилна база за изчисляване на обезщетението си за оставане без работа, тъй като сумата от 835,36 лв. не представлявала трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца на уволнението, а получено от него обезщетение.

Прави възражение за изтекла погасителна давност на вземането на ищеца за заплащане стойността на непредоставени му ободряващи напитки и заявява, че след м. май 2020 г. тяхната стойност е начислявана към трудовото му възнаграждение.

Оспорва като неоснователен и иска за заплащане на суми за дрехи за 2020 г., като възражава, че през 2020 г. ищецът е получил дрехи на стойност 340 лв., на каквата сума възлизали полагащите му се средства за работно облекло за тази година. Заявява, че след предявяването на иска на ищеца е заплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ за още един месец, тъй като то станало изискуемо едва след изтичане на втория месец от уволнението, в случай че той все още не е постъпил на нова работа. При отхвърлянето на исковите

претендира направените по делото разноски заедно със законната лихва върху тях от влизане на съдебното решение в сила до окончателното им плащане.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа и от правна страна следното:

Предявените от ищеца искове са с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1, 2 и 3 във вр. чл. 225, ал. 1 КТ, чл. 3 от НАРЕДБА № 11 от 21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, чл. 222, ал. 1 КТ и чл. 6, ал. 1 от НАРЕДБА за безплатното работно и униформено облекло.

Чрез трудов договор от 20.01.2010 г. ищецът е назначен на длъжност „огняр“ при ПЗГ „Д.“, като чрез допълнително споразумение от 09.11.2010 г., длъжността му е била променена на „нощен пазач“, а чрез допълнително споразумение от 26.09.2011 г. – на „портиер“. Чрез заповед № 85 от 15.11.2021 г. трудовото правоотношение на ищеца било прекратено, считано от същата дата, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, което основание е квалифицирано словесно като „закриване на щата“. Запознавайки се с допълнителното споразумение от 26.09.2011 г. ищецът заяви, че не оспорва неговото подписване и съгласуваната чрез него промяна на характера на възложената му работа, поради което не следва да се обсъждат първоначалните му възражения за незаконосъобразност на издадената заповед за прекратяване на трудовия договор поради уволнението му от длъжност, чието изпълнение не му е било възложено чрез писмен документ.

Със заповед № 486 от 22.06.2021 г. на директора на ответната гимназия било извършено съкращаване на четири щатни бройки за длъжността „портиер“, като при съпоставянето на предходното длъжностно разписание в учебното заведение, одобрено със заповед № 441 от 21.05.2021 г., и новото такова се установява, че заповед № 486 от 22.06.2021 г. визира премахването на всички щатни бройки за посочената длъжност. Заповедта е издадена от директора в изпълнение на правомощията му по чл. 31, ал. 1, т. 12 от НАРЕДБА № 15 от 22 юли 2019 г. за статута и професионалното развитие на учителите, директорите и другите педагогически специалисти, който вмениява в правомощията му изготвянето на длъжностно разписание на персонала и утвърждаването на поименно разписание на длъжностите. Чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ гласи, че при закриване на част от предприятието или съкращаване на щата работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по [чл. 326, ал. 2](#). От представената заповед № 486 от 22.06.2021 г. става ясно, че работодателят е съкратил всички щатни бройки за длъжността „портиер“, която при него е заемал и самият ищец, поради което се е реализирало и приложеното спрямо него основание за уволнение, визирано в чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ. Съдът не споделя доводите на ищеца, че от заповедта за уволнението му не ставало ясно на какво законово основание то е предприето, тъй като използването на понятието „закриване“, вместо посоченото в чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ „съкращаване“ на щата не създава неяснота по този въпрос, при положение че двата термина са синоними и изразяват в еднакъв смисъл волята на лицето, които ги е употребило. Не е задължително позоваването на конкретно законово основание за уволнение да намери

словесен израз единствено в терминологията на закона, поради което използването на други изразни средства за да се изрази съответната на закона воля на работодателя, е напълно допустимо и не опорочава неговото изявление, нито внася неяснота в смисъла и съдържанието му.

Чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ гласи, че в случаите по [чл. 328, ал. 1, точки 2](#) (при закриване на част от предприятието или съкращаване на щата), [3](#), [5](#) и [11](#) и [чл. 330, ал. 2, т. 6](#) работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай работник или служител, боледуващ от болест, определена в наредба на министъра на здравеопазването, като съгласно ал. 2 на същата разпоредба преди уволнението се взема мнението и на трудово-експертната лекарска комисия. Не е спорно, че ищецът страда от исхемична болест на сърцето, за което е освидетелстван с експертно решение на ТЕЛК от 30.01.2020 г. и което представлява заболяване по чл. 1, ал. 1, т. 1 от визираната в законовата норма НАРЕДБА № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда. В изпълнение на така регламентираната процедура работодателят е изискал мнението на ТЕЛК, обективизирано в експертно решение от 12.07.2021 г., според който орган уволнението на ищеца би било нецелесъобразно от гледна точка на адаптацията на организма към промяната на условията на труд; работодателят също така е получил и разрешение от инспекцията по труда, обективизирано в писмо от 23.07.2021 г. При тези условия следва да се приеме, че процедурата по уволнението на ищеца е осъществена съобразно изискванията на закона, тъй като работодателят се е снабдил с необходимите му мнения и разрешения; съдът не споделя възраженията на ищеца, че от искането на директора на гимназията до Инспекцията по труда за издаване на разрешение не ставало ясно основанието на предстоящото уволнение, тъй като от отговора на тази институция се установява, че представените пред нея документи са били достатъчни за информирането на органа относно въпросното основание. Съдът също така счита, че при даването на разрешение, съответно при предприемане на уволнението Инспекцията по труда, съответно работодателят не са били длъжни да се съобразят с отрицателното мнение на ТЕЛК, тъй като законът не изисква разрешение за уволнението от този здравен орган, поради което отрицателното му становище не опорочава процедурата по прекратяване на трудовия договор и не обосновава незаконосъобразността на която ищецът се позовава. В устните прения процесуалният представител на ищеца изтъкна като порок на уволнението липсата на разрешение на Инспекцията по труда за прекратяване на трудовото му правоотношение докато той не е намирал в отпуск по болест, но тези твърдения на ищеца не следва да се разглеждат в настоящото производство, тъй като не са изтъкнати като основания на претенциите му в самата искова молба, в която той заявява, че заповедта за уволнението му е връчена на 15.11.2021 г. след приключване на болничния му отпуск и явяването му на работното му място.

От представена по делото служебна бележка става ясно, че в периода от м. януари 2010 г. до м. ноември 2021 г. ищецът е бил член на синдикалната организация към КТ

„Подкрепа“ при ПЗГ „Д.“ – гр. С., а съгласно чл. 10, ал. 3 от КТД за системата на предучилищното и училищното образование от 17.08.2020 г. при прекратяване на трудовите правоотношения по чл. 328, ал. 1, т. 2 и 3 КТ на работници и служители, членове на синдикатите – страна по договора работодателят следва да получи предварителното съгласие на съответната синдикална организация в образователната институция. В тази връзка по делото е представено становище от председателя на синдикалната организация към КТ „Подкрепа“ в ПЗГ „Д.“ – гр. С., което удостоверява, че синдикалната организация дава съгласието си за закриване на четирите щатни бройки за „портиер“ в образователната институция, както и прекратяване на трудовите правоотношения със заемащите тази длъжност лица, всред които попада и ищецът. Съдът намира за неоснователни възраженията му, сторени в устните прения по делото, че това становище не представлявало съгласие на самата синдикална организация, а само мнение на нейния председател, тъй като от текста на становището става ясно, че именно синдикалната организация е взела решение за даване на съгласие, което удостоверение на председателя в този смисъл не бе оспорено от ищеца по реда на чл. 193 ГПК.

Поради изложените причини предявеният иск за признаване незаконността на извършеното спрямо ищеца уволнение и за възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност се явяват неоснователни и като такива същите следва да се оставят без уважение, ведно с иска по чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за оставането му без работа за период от 6 месеца. Чл. 222, ал. 1 КТ гласи, че при уволнение поради конкретно посочени основания, всред които и съкращаване в щата работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец, съответно за по – дълъг срок, ако това е предвидено с акт на Министерския съвет, с колективен трудов договор или с трудовия договор. В конкретния случай с чл. 31, ал. 1, т. 1 от КТД от 17.08.2020 г. този срок е удължен до изтичането на два месеца от уволнението, като с исковата си молба ищецът признава, че работодателят му е изплатил обезщетение на това основание за първия месец на оставането му без работа, и претендира сумата от 835,36 лв., представляваща обезщетение за следващия месец. От представените по делото доказателства е видно, че на 04.01.2022 г. ищецът е попълнил пред работодателя си декларация, че в периода от 15.11.2021 г. до 15.12.2021 г. не е работил по трудово правоотношение, въз основа на която преди завеждане на делото му е било изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ за първия месец от оставането му без работа, а на 17.01.2022 г. той е попълнил декларация в същия смисъл и за периода от 15.12.2021 г. до 15.01.2022 г., поради което обезщетението за втория месец му е било изплатено по банков път след началото на съдебното производство. Изплащането на претендираното обезщетение обосновава неоснователност на иска за неговото присъждане, още повече че при изпълнение на задължението си работодателят не е допуснал забава, при положение че обезщетението се дължи след изтичането на съответния месец и след представяне на доказателства, че през този период работникът или служителът не е встъпил в ново трудово правоотношение.

По делото е представена заповед № 98 от 22.10.2019 г. на директора на ответната гимназия, чрез която той е определил сумата за полагащото се на работниците и служителите, членове на синдиката работно облекло за 2020 г. в размер на 340 лв. От показанията на свидетелките Т.Й. и И. Д., съответно главен счетоводител и оперативен счетоводител в ПЗГ „Д.“, стана ясно, че след издаването на заповедта за определяне на полагащите се средства за облекло се пристъпвало към връчването на талони на работниците и служителите в гимназията, оправомощаващ ги да получат облекло и обувки на посочената стойност от конкретни посочени в талона търговски обекти. Според свидетелите служителите на търговските обекти вписвали в талона на всеки работник и служител на ПЗГ „Д.“ вида и стойността на получената стока, след което търговецът издавал обща фактура за всички предоставени стоки, чиято стойност работодателят му заплащал директно. От показанията на свидетелките стана ясно, че талоните за работно облекло, полагащо се за 2020 г., са получени от работниците и служителите през м. ноември 2019 г., като такъв талон бил връчен и на самия ищец, който въз основа на него се снабдил с облекло на съответната стойност; последният призна това обстоятелство, но уточни, че не е получил талона, полагащ му се за следващата година, поради което съдът счита, че предявеният иск за заплащане на сумата от 340 лв., представляваща стойността на полагащото му се облекло за 2020 г. се явява неоснователен и като такъв следва да се остави без уважение.

Съгласно чл. 3 от НАРЕДБА № 11 от 21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея по време на нощни смени или при полагане на нощен труд на работниците и служителите се осигуряват тонизиращи или ободряващи напитки на стойност не повече от един лев на смяна (чл. 5, ал. 2 от същата наредба). Ищецът претендира стойността на полагащите му се ободряващи напитки за периода от м. ноември 2018 г. до м. ноември 2021 г., но на практика ограничава претенцията за периода до м. ноември 2020 г., след който момент не е спорно, че той е ползвал продължителен отпуск по болест. През този период той е положил общо 155 нощни смени, поради което работодателят е следвало да му предостави ободряващи напитки на стойност 155 лв.; същевременно според чл. 111, б. „в“ ЗЗД вземанията за периодични плащания се погасяват с изтичане на тригодишна давност, като съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. При положение че работодателят не е осигурил тонизиращи напитки на служителя си, той е следвало да го компенсира с тяхната равностойност в момента на изтичане на съответния месец, т.е. за месеците ноември и декември 2018 г. задължението му за заплащане на компенсацията е станало изискуемо в края на тези месеци. Настоящата искова молба е предявена в съда на 11.01.2022 г., поради което задълженията на ответника, изискуеми преди 11.01.2019 г., към този момент са били погасени по давност, като в конкретния случай тяхната стойност възлиза на сумата от 15 лв., формирана на база 15 положени от ищеца нощни смени. Междувременно със заповед № 511 от 19.05.2020 г. на директора на ПЗГ „Д.“ – С. е наредено към възнагражденията на работниците и служителите, които полагат нощен труд,

да се начислява по 1 лв. на нощна смяна за тонизиращи и ободряващи напитки, като е видно, че от този момент във фиша за работната заплата на ищеца има допълнителни начисления, първоначално вписани под код 695 „за транспорт“, а впоследствие под код 696 – по Наредба № 11 от 21.12.2005 г. От показанията на свидетелките Й. и Д. стана ясно, че плащанията за тонизиращи напитки първоначално били осчетоводени под код 695 „за транспорт“ поради липсата на съответната актуализация на програмния продукт, а впоследствие такава била предприета и плащането продължило да се извършва при посочване на действителното си основание. В периода от м. май 2020 г. до м. ноември 2020 г. на ищеца била заплатена сумата от 43 лв. за ободряващи напитки, поради което искът за заплащане на тяхната равностойност следва да се уважи до размера от 97 лв., за сумата от 15 лв. следва да се отхвърли като погасен по давност, а за горницата – като неоснователен.

Поради частичното уважаване на един от исковите в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за адвокатски хонорар по съразмерност в размер на 9,50 лв., а поради отхвърлянето на по – голямата част от исковите същият следва да заплати на насрещната страна разноски за адвокатски хонорар по съразмерност в размер на 2378 лв.. Сторените от ответника разноски за процесуално представителство не следва да се намаляват поради прекомерност, тъй като същите са съобразени с нормата на чл. 2, ал. 5 от НМРАВ, който гласи, че за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски, за всеки един от тях поотделно. Ответникът е заплатил на процесуалния си представител възнаграждение по всеки от предявените иски в минималния размер по НМРАВ, към който е начислено и ДДС, поради което следва да се приеме, че предпоставките за намаляването му по чл. 78, ал. 5 ГПК не са налице. Разноските за адвокатски възнаграждения, полагащи се на страните, следва да се присъдят съобразно искането им заедно със законната лихва от датата на влизане на съдебното решение в сила, до окончателното им плащане. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати по сметка на СРС държавна такса върху уважения иск съразмерно на уважената му част, а именно сумата от 25,26 лв. Воден от горното и на основание чл. 235 ГПК, Силистренският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исковите, предявени от С. Н. Г. с ЕГН ***** от с. А., общ. С., ж.к. С. № .., вх. ., ет. ., ап. .против Професионална земеделска гимназия „Д.“ – гр. С., ул. „Т.“ № .., представлявана от директора П. Т. С., чрез които ищецът моли съда да признае за незаконно уволнението му, извършено със заповед № 85 от 15.11.2021 г. на директора на гимназията, да го възстанови на заеманата преди уволнението длъжност „портиер“, да осъди ответника да му заплати обезщетение за времето, през което е останал без работа, изчислено на база БТВ в размер на 835,36 лв., да му заплати сумата от 340 лв., представляваща средства за дрехи за 2020 г., полагащи му се на основание чл. 284 КТ и чл. 49 КТД, както и предявения в условията на евентуалност иск за заплащане на неизплатена част от обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 835,36 лв.

ОСЪЖДА Професионална земеделска гимназия „Д.“ – гр. С., ул. „Т.“ № .., представлявана от директора П. Т. С., да заплати на С. Н. Г. с ЕГН ***** от с. А., общ. С., ж.к. С. № .., вх. ., ет. ., ап. .сумата от 97 лв. (деветдесет и седем лв.), представляваща стойността на полагащите му се тонизиращи и ободряващи напитки за работа през нощни смени за периода от м. януари 2019 г. до м. ноември 2021 г., като ОТХВЪРЛЯ като погасен по давност иска за заплащане стойността на тонизиращи и ободряващи напитки за месеците ноември и декември 2018 г. са сумата от 15 лв., и като неоснователен – иска в останалата му част.

ОСЪЖДА Професионална земеделска гимназия „Д.“ – гр. С., ул. „Т.“ № .., представлявана от директора П. Т.С., да заплати на С. Н. Г. с ЕГН ***** от с. А., общ. С., ж.к. С. № .., вх. ., ет. ., ап. ..направените по делото разноси съразмерно на уважената част от исковите в размер на 9,50 лв. (девет лв. и 50 ст.) заедно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане на съдебното решение в сила до окончателното □ плащане, като ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на разноси над така посочената сума.

ОСЪЖДА С. Н. Г. с ЕГН ***** от с. А., общ. С., ж.к. С. № .., вх. ., ет. ., ап. ..да заплати на Професионална земеделска гимназия „Д.“ – гр. С., ул. „Т.“ № .., представлявана от директора П. Т. С., направените по делото разноси съразмерно на отхвърлената част от исковите в размер на 2378 лв. (две хиляди триста седемдесет и осем лв.) заедно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане на съдебното решение в сила до окончателното □ плащане, като ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на разноси над така посочената сума.

ОСЪЖДА Професионална земеделска гимназия „Д.“ – гр. С., ул. „Т.“ № .., представлявана от директора П. Т.С., да заплати по сметка на РС – Силистра държавна такса в размер на 25,26 лв. (двадесет и пет лв. и 26 ст.).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Силистренски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Районен съд – Силистра: _____